

objektivnostjo pričara vsaj navidezno avtentičnost daljnega srednjega veka. V tem je Scott sijajen, saj v njegovi zgodbi ta odmaknjeni čas zažari s svojimi pozabljenimi, a lepimi in strašnimi barvami. Subjektivnost in ideja (dve stvari, ki mu jih očitajo) sta resnično odsotni, a čemu bi ju zgodovinski roman pravzaprav potreboval? Ves čas ga beremo z občutkom, da gre za zgodbo, naslonjeno na resnične zgodovinske vire, a obenem je pod tem plaščem neko skoraj praviljično jedro. In morda ni naključje, da se roman začneja s takšnim stavkom: "V tistem zalem koncu vesele Anglije, ki ga namaka reka Don, se je širila v davnih časih velika šuma..." (Matija Ogrin)

William Shakespeare: HAMLET. Prevedel Janko Moder. Založba Mihelač, Ljubljana 1993. Bržkone se ni noben dramatik z enim samim stavkom zapisal v toliko raznovrstnih človeških glav kot ravno Shakespeare s svojim famoznim: "To be, or not to be: that is the question:..." Še več, ko bi le slutil, s kakšnim pričakovanjem zadržujejo dihi gledalci po teatru, ko se pojavi danski princ, da izreče teh deset besed in dvakrat umolkne, ali kakšne travme doživljajo igralci ravno pred tem odlomkom, morda tega ne bi napisal nikoli. In ravno tako, kot si različni igralski interpretaciji *Hamleta* ne moreta privoščiti, da bi se tega usodnega vprašanja lotili na isti način, si tudi prevajalci, če seveda polagajo kaj nase, ne smejo dovoliti ponavljanja. Omejimo se le na zadnja dva iz domačijskih logov: Župančič se je odločil za skoraj dobesedni prevod te shizofrene alternative: "Biti, ne biti: to je tu vprašanje:..." Zadnji dve besedi nam ponujata skromno upanje, da morda v kakšni drugi situaciji, z drugačno življenjsko filozofijo, stvari le niso tako komplicirane. Moder pa nas oropa še te, resda malce za lase privlečene rešitve (ampak pomislite, kaj vse človek naredi, da preživi!) in odločno pokaže, da tu ni prav nobenega vprašanja več, ampak le še kruto dejstvo: "Biti ali ne biti, le za to gre." Glede na povedano torej dobro premislite, kateri prevod bo krasil vašo zbirko svetovnih klasikov. Da ne boste rekli, da vas ni nihče opozoril. (Pina Kek)

Igor Torkar: ZGodbice o znanih Slovenceh. Prešernova družba, Ljubljana 1993. *Zgodbe o znanih Slovenceh* so čudna, dolgočasna in nepotrebna knjiga. Torkar nam ponuja pravo kolobocijo raznoraznih drobtin iz življenja t. i. karizmatičnih (?) Slovencev. Knjiga ima dva dela: predvojni in povojni čas (gre seveda za drugo svetovno vojno.) Avtor nam recimo opisuje svoja popivanja z Brankom Hofmanom ali pa nam zaupa, da je imel Edvard Kocbek ustnice nalašč za poljubljanje in govorništvo. (Za nameček pa še to, da je obvladal oboje.) Vsem svojim "znanim" izbrancem ves čas dodaja epitete, kot so: velik mislec, pomemben, trajno slišen in viden, mojstrsko... Edina solidna komponenta knjige je, da se avtor nekako obregne ob kameleonstvo Tarasa Kermaunerja, pa še to je vprašljivo. Knjiga je en sam izliv pretirane narcisoidnosti, in če so jo že morali izdati, naj bi jo vsaj na recikliranem papirju. (Jurij Hudolin)